

Γενοκόπι, δ ιδ., ἐνθα καὶ συνών., ἐνθ' ἄν.: Ἄσμ.
Νὰ παφρευτῶ θέλω κ' ἐγὼ κοντὰ 'ς τὴ γειτονιά του,
νὰ πάρω ἀπὸ τὴ γέννα του κι ἀπ' τὴ γενολογιά του

Ζάκ.

Κρατούσες ἀφ' τὸ σόι μου κι ἀφ' τὴ γενολογιά μου
Ἰθάκ.

Τὸν ξόδι θέλει συντροφιὰ, γινουλουγιά μιγάλη,
ἂν τὸν ξιχνᾷ ἢ μιὰ μυριά νὰ τὸν θυμᾷτ' ἢ ἄλλη
Σάμ. Συνών. ἐν λ. γενοκόπι.

γενολογῶ Κρήτ.

Τὸ Βυζαντ. γενολογῶ. Βλ. Πουλλολόγ. στ. 657, 660
(ἐκδ. S. Krawczynski, σ. 138) «οὐδὲν σᾶς ἔφερα ἐδῶ, διὰ
νὰ γενολογᾶσθε | νὰ φάγετε, νὰ πῖετε καὶ νὰ χαρῆτε ἅμα |
οὐχὶ δὲ νὰ δικάζεσθε καὶ νὰ γενολογᾶσθε» Παρὰ Στάθῃ
Γ 436 (ἐκδ. Κ.Σάθα, Κρητ. Θέατρ., σ. 169) καὶ ὁ τύπ.
γενολοῶ. «Σώπασε, Φόλα, σώπασε, μηδὲ σοῦ τὸ γροι-
κήσου, | νὰ ζήσω, οἱ μαθητᾶδες του νὰ σὲ γενολοήσου».
Πβ. τὸ ἀρχ. γενεαλογῶ.

Κακολογῶ, ὑβρίζω τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας, τὸ γένος:
Νὰ σοῦ γενολογήσω τὰ παππουδογονικά σου.

γενομουστακάκι τό, ἀμάρτ. 'ενομουστακάκι Νάξ.
(Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γενομούστακο καὶ τῆς ὑποκορ. καταλ.
-άκι.

Τὸ μικρὸν γενομούστακο, δ ιδ.: Ρημάδι, δὲ 'ενο-
μουστακάκι δου! (Λέγεται μετὰ ἀστείότητος πρὸς νεα-
ρὸν οὐτινος ἤρξατο νὰ φαίνεται τὸ γένειον καὶ ὁ μύσταξ ἢ
πρὸς ἡλικιωμένον φέροντα ἀτημέλητον μύστακα καὶ γένειον).
Ποῦ νὰ 'ν' ἢ εὐκὴ μου 'ς τὰ 'ενομουστακάκια σου.

γενομουστακάτος ἐπίθ. ἀμάρτ. 'ενομουστακάτος
Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γενομούστακο καὶ τῆς παραγωγ. καταλ.
-ατος.

Ὁ φέρων γένειον καὶ μύστακα: Ὁ Φραγούλης εἶναι
'ενομουστακάτος, πὺν τῶρα δὲ δὰ συνηθοῦν οἱ νιοὶ τὰ
'ενομούστακα. Ἐνομουστακάτη εἶν' ἢ Ὀλυβία ἢ κακορρί-
ζικη. Ἐνομουστακάτο μου κοπελάκι (θωπευτικῶς πρὸς
μικρὸν παῖδα). Συνών. γενᾶτος.

γενομούστακο τό, Πελοπν. (Κόρινθ.) 'ενομούστακο
Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. γένι καὶ μουστάκι.

1) Μύσταξ ἡνωμένος μετὰ τοῦ γενείου κατ' ἀμφοτέρας
τὰς παρειὰς εἰς τρόπον ὥστε νὰ φαίνεται εἰς συνεχῆ καὶ
μέγας Κόρινθ. 2) Ὁ μύσταξ καὶ τὸ γένειον ὡς μία ἐνότης
συνήθως κατὰ πληθ. Ἀπύρανθ.: Θ' ἀρχέψη νὰ βγάνη 'ενο-
μούστακα τὸ Νικολάκι. Ὁ Φραγούλης εἶναι 'ενομουστα-
κάτος, πὺν τῶρα δὲ δὰ συνηθοῦν οἱ νιοὶ τὰ 'ενομούστακα.
Δὲ φελῶν γαθόλου τὰ 'ενομούστακά δου κ' εὐτηνοῦ. Σὰν
ἀχινὸς εἶναι τὸ ρημάδι, τὸ 'ενομούστακό δου! ὑπὸ μορφὴν
ἀστείότητος.

γενοπαρέντι τό, ἀμάρτ. γενοπαρέντι Φολέγ. γενο-
παρέντι τὰ Μύκ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γένος καὶ τοῦ ἀμαρτ. παρέντι, δ ἐκ τοῦ
'Ἰταλ. *parente*.

Οἱ γονεῖς, ἢ οἰκογένεια μεθ' ὅλων τῶν συγγενῶν ἐνθ' ἄν.:
Εἶναι ματζεμένο ὅλο τὸ γενοπαρέντι Φολέγ. || Φρ. Ἄς πάη
'ς τὰ γενοπαρέντι τ' Μύκ. Συνών. ἐν λ. γενοκόπι.

γενοπατριὰ ἢ, Κύπρ.

Ἐκ τῶν οὐσ. γένος καὶ πατριὰ.

Τὸ γένος, ἢ γενιά, ὅλοι οἱ συγγενεῖς: Ἀνάθ-θεμαν τὴν
μάν-ναν του, τὸν τσύρην του, τὸν παπ-ποῦν του, τὴν γε-
νιάν του τσαὶ τὴν γενοπατριάν του (ἐξ ἐπωδ.) Συνών. ἐν λ.
γενοκόπι.

γενορρίζι τό, ἀμάρτ. 'ενορρίζι Νάξ. (Κορων.)

Ἐκ τῶν οὐσ. γένος καὶ ρίζα.

Ἡ ρίζα τῆς γενιᾶς, τὸ γένος: Φρ. Οἱ διαδόχοι 'ς τὸ 'ενορ-
ρίζι τανε! (ἀρά). Συνών. γενιὰ 1.

γένος τό, λόγ. κοιν. καὶ δημῶδ. Θράκ. (Σηλυβρ.) Καππ.
Σίλ.) Κύπρ. Πελοπν. (Γέρμ. Γορτυν. Κίτ. Λεντεκ.
Μάν.) Πόντ. (Νικόπ. Τραπ. Χαλδ.) Χίος (Ἐγρηγόρ.)
γένους Καππ. (Σίλ.) Λυκ. (Λιβύσσ.) γένο Ἀπουλ. (Κα-
λημ. Στερνατ. Τσολλῖν.) γένο Ἀπουλ. (Καστριν. Μαρτᾶν.)
Καλαβρ. (Μπόβ.) κένο Ἀπουλ. (Κοριλ.) 'ένος Νάξ.
(Ἀπύρανθ.)

Τὸ ἀρχ. οὐσ. γένος.

1) Τὸ σύνολον τῶν ἐξ αἵματος συγγενῶν, ἢ γενιὰ λόγ.
κοιν. καὶ δημῶδ. Ἀπουλ. (Καλημ. Κοριλ. Στερνατ. Τσολ-
λῖν.) Καππ. (Σίλ.) Κύπρ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πελοπν.
(Γέρμ. Γορτυν. Κίτ. Λεντεκ. Μάν.) Πόντ. (Νικόπ. Τραπ.
Χαλδ.) Σάμ. Χίος (Ἐγρηγόρ.): Ἐλκει τὸ γένος ἀπὸ τοὺς
δεῖνα λόγ. κοιν. Ποῦθε εἶναι τὸ γένος σου, τὸ σειρολόι σου;
Γορτυν. Ἐχω γένος καὶ πεθερικὸ Γέρμ. Εἴμαστι ἓνα γέ-
νους (συγγενεῖς) Σάμ. Γένο μου καὶ πεθερικὸ Κίτ. Μάν.
Τὸ γένο τοῦ ἀπεταμ-μένον ἰνδύν-ρουτ-ται ὅλοι ἐς μαῦρα
(οἱ συγγενεῖς τοῦ πεθαμένου ντύνονται ὅλοι 'ς τὰ μαῦρα)
Στερνατ. Εἴσεστα γένο; (εἴθε συγγενεῖς;) Τσολλῖν. Ἀνά-
θεμα νὰ 'χη τοῦ κακοθάνατου τὸ 'ένος τση 'ενιᾶς του Ἀπύ-
ρανθ. || Ἄσμ.

Μάστορα, πρωτομάστορα, μάστορα τοὺς μαστόρους,

ἄμ μεβ βάλης 'ποὺ τὸ γένος σου, γιοφύριν, 'ἐν ἰ-χτίεις
Κύπρ.

Πές μου, νὰ ζήσης, ὁμορφη, ἀπὸ 'da 'ένος εἶσαι;

Ἀπύρανθ.

Ἐστάθην κι ἀνηρώτησα ἀπὸ ποῖο γένους εἶναι

Σίλ.

Σὰν πού 'ν' ὁ πρῖνος δασωτὸς κι ὁ πεῦκος φουντωμένος,
ἔτσ' εἶν' ἢ νύφη κι ὁ γαμπρὸς ἀπὸ μεγάλο γένος

Ἐγρηγόρ. β) Ἡ εὐγενής, ἢ ἐπίσημος οἰκογένεια ἢ γενιά
Θράκ. (Σηλυβρ.) – Λεξ. Βάιγ. Περίδ. Βυζ.: Ἦτανε ἀπὸ
γένος Σηλυβρ. Ἀπὸ παρακατιανὸ γένος Λεξ. Βυζ. || Γνωμ.
Ἀνθρῶπ' ἀπὸ γένος καὶ σκύλλ' ἀπὸ μάντρα (προκειμένου
περὶ ἐπιλογῆς ἀνθρώπων ἢ ζώων πρέπει νὰ ἐξετάζεται ἢ
καλὴ καταγωγὴ αὐτῶν) Σηλυβρ. 2) Σύνολον πολλῶν ἀτό-
μων ἀνεξαρτήτως συγγενείας, πλῆθος ἀνθρώπων, κόσμος
πολὺς Ἀπουλ. (Καλημ. Κοριλ.) Καλαβρ. (Μπόβ.): Πόσον
γένος! (τί πλῆθος!). Ὁ βράν ἔμεινε λίο πλέον βράν νὰ
μῆτ τὴν δῆ ὁ γένο Καλημ. Ὅλο τὸ γένο νὰ γιουρίση φίδια
τῶν ὅλα πάνου σὲ μένα, τί 'ἐμ μοντέω (ὅλος ὁ κόσμος νὰ
γίνῃ φίδι καὶ νὰ ὀρμήσουν ἐναντίον μου, ποτέ μου δὲν
ἀλλάζω) αὐτόθ. Ἡ κελῶνα ὅτ-τε τωρεῖ κένο, ἰγρυβύν-νεται
(ἢ χελώνα, ὅταν θωρῇ ἀνθρώπους, κρύπτεται) Κοριλ. || Φρ.
'Εν γένει (γενικῶς) λόγ. κοιν. καὶ δημῶδ. Ἦπ. Πελοπν.
(Κίτ.Μάν.): Ἡ κατάστασις ἐν γένει δὲν εἶναι καλὴ λόγ.
καὶ κοιν. || Ἄσμ.

Ὅλοι καλῶς ὥρίσατε, | ὅλοι ἐν γένει καὶ κοινῶς

γιά δὲ βοροῦ ὀνομαστικῶς.

(ἐκ μοιρολ.) Κίτ.

Ἄτ' τὲ στράτ-τες ἐν ἡσώζε διαβῆ
 πόσο τὸ γένο πού 'ς πᾶσα μερέα
 τσαὶ ὅλοι κλαίανε γι' ἀγάπη τῇ τσείνῃ
 (ἐκ μοιρολ.) Καλημ. 3) Ἡ φυλή, τὸ ἔθνος, προκειμένου
 περὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους κυρίως λόγ. κοιν. καὶ δημῶδ.
 Ἀπουλ. (Καλημ.) Λυκ. (Λιβύσσ.) Νάξ. (Ἀπύρανθ.): Οἱ
 διδάσκαλοι τοῦ Γένους. Οἱ εὐεργέται τοῦ Γένους. Αἱ συμ-
 φοραὶ τοῦ Γένους. Ἡ Μεγάλη τοῦ Γένους Σχολή λόγ. κοιν.
 Ἄς φῆ ἀκόμα ἓνας καλούμερους διὰ τοῦ γένους (ἄς ἀποθάνῃ
 ἀκόμη ἓνας καλόγηρος διὰ τὸ Γένος, διὰ τὸ ἔθνος, διὰ τὴν
 πατρίδα) Λιβύσσ. Φύλας, Χριστέ μου, τὸ ἔνος τῶν Χρι-
 στιανῶ Ἀπύρανθ. Ἐβὼ 'ς ἓνα περίοδο ἔτ-τασα νά δῶ
 οὐλο τὸ Γένο τὸ γρίκο (ἐγὼ εἰς μίαν χρονικὴν περίοδον,
 κάποτε, ἐφθάσα - κατῶρθωσα - νά ἰδῶ ὅλο τὸ γένος τῶν
 Ἑλληνοφώνων) Καλημ. 4) Τὸ φύλον, ἡ διάκρισις τῶν
 ζώων καὶ φυτῶν εἰς ἀρσενικά καὶ θηλυκά, τὸ φυσικὸν γένος
 λόγ. κοιν.: Κι' ντὰ τὰ 'φωαν τὰ βαρβάτα, 'χίρσαν τὰ πι-
 γνίδια μὴ τοῦ θηλ'κὸ τοῦ γένους ('χίρσαν=ἀρχίσαν) Μακεδ.
 (Γαλατ.) β) Ἡ δι' ἰδιαιτέρων καταλήξεων διάκρισις τῶν
 ὀνομάτων εἰς ἀρσενικά, θηλυκά καὶ οὐδέτερα, τὸ γραμματι-
 κὸν γένος λόγ. κοιν.

γενούδα ἡ, ἀμάρτ. γενούα Κύπρ. (Πάφ.)
 Ἐκ τοῦ οὐσ. γένι καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -οῦδα.
 Τὸ μικρὸν γένειον. Ἡ λ. ἐν ἐπιδ.
 Γητεύκω τὴν γροφήν ἀπὸ τὸν (δεῖνα),
 βγάλ-λω τὲς ριζοῦες της,
 βγάλ-λω τὲς γενοῦες της
 τσαὶ κόβκω τὸν ἀλύσ-σιν της
 (γροφή=δροφή ἢ θροφή, εἶδος λειχήνος· ἀσθένεια τῆς κεφα-
 λῆς ἢ τοῦ σώματος ἀποτέλεσμα τῆς ὁποίας εἶναι ἡ τριχό-
 πτωσις).

γενούδι τό, ἀμάρτ. γινούδ' Λήμν.
 Ἐκ τοῦ οὐσ. γένι καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -οῦδι.
 Τὸ μικρὸν γένειον: Αἰνιγμ. Δώδικα καλονγροῦδια | τραυ-
 εῖντ' ἀπ' τὰ γινούδια (αἱ κεραταὶ τοῦ ἀνεμομύλου)

γενόχτενον τό, Πόντ.
 Ἐκ τῶν οὐσ. γένι καὶ χτένι.
 Τὸ κτένιον τοῦ γενείου: Παροιμ. φρ. Τὸ γενόχτενον αἰτ'
 ἐράδευεν, ἅμα εἶχεν κιφάλ' 'κ' εἶχεν, 'κὶ ξέρω (ἐζήτει τὸ
 γενόχτενόν του, ἀλλὰ ἂν εἶχε ἢ ἂν δὲν εἶχε κεφάλι, δὲν γνω-
 ρίζω· ἐπὶ ἀνοήτων, μὴ δυναμένων νά συλλογισθοῦν ὀρθῶς).

γεντέκα ἡ, Εὐβ. (Ἄκρ. Ψαχν.)
 Ἐκ τοῦ οὐσ. γεντέκι ὡς μεγεθ.
 1) Μεγάλη καὶ πλατεῖα μάχαιρα Ἄκρ.: Τί τ' σέρῳς
 αὐτεῖν' τ' γεντέκα μαζί σ' οὐλοένα; Ἄκρ. Ψαχν. Συνών.
 γεντέκι Β 13. 2) Γυνὴ ἀπληστος εἰς τὴν ἐργασίαν Ψαχν.:
 Αὐτὴ ἡ Μαριῶ γεντέκα πού 'ναι 'ς τὴ δουλειά!

γεντέκι τό, πολλαχ. γεδέκι ἐνιαχ. γενδέκι Ἡράκλ.
 Πελοπν. (Βούρβουρ.) γεδέτσι Μέγαρ. Πελοπν. (Κάμπος
 Λακων.) γεντέξ' Εὐβ. (Ψαχν.) Ἡπ. (Ἑλληνικ. Χουλιαρ.)
 γεδέξ' Θράκ. (Μέτρ.) Ψαρ. γιντέξ' Εὐβ. (Ἄκρ. Στρό-
 πον.) Ἡπ. (Πλατανούσ.) Θεσσ. γιδέξ' Θράκ. (Αἶν.
 Μάδυτ.) Σάμ. γινδέξ' Ἡπ. (Ζαγόρ. Ἰωάνν.) Προπ. (Μη-
 χαν.) γιτέκιν Λυκ. (Λιβύσσ.) γετέκ-κιν Κύπρ. γεδέκι
 Ε.Δημητριάδ., Παγκόσμ. Πανήγ., Παρνασσ. 8 (1884), 851
 — Λεξ. Περίδ. Βυζ. Μπριγκ. Βλαστ. 334. γιντίτσι Λεξ.
 Δημητρ. γιντίτσ' Στερελλ. (Ξηρόμ. Τριχων.) γιδοέκι Ἀθως
 γιουντέκι Σκίαθ. — Ἀ.Παπαδιαμ., Μάγισσ., 106 Πεντάρφ.,

118 γιαντέτσι Εὐβ. (Κουρ.) 'εδέκι Ἀθως Νάξ. (Ἀπύρανθ.)
 Ἐκ τοῦ Τουρκ. *yedek* = σχοινίον δι' οὗ σύρει τις ζῶον.
 Ἡ λ. καὶ Βυζαντ. Πβ.Διήγ. Διγεν. στ. 530 (ἐκδ. S.Lambros)
 «μὲ δόξα πολλ' ἐπήγαγεν, ἔσυρνε καὶ γεντέκια». Ὑπὸ τὸν
 τύπ. *γεντέκια* ἡ λ. καὶ παρὰ Δουκ.

Α) Κυριολ. 1) Σχοινίον διὰ τοῦ ὁποίου σύρεται ζῶον ἢ
 λέμβος Θεσσ. Θράκ. (Μάδυτ. Μέτρ.) Προπ. (Μηχαν.)
 Ψαρ. — Ν.Κοτσοβίλ., Ἐξαρτ. πλοίων, 128, 142 Ἀ.Παπα-
 διαμ., Μάγισσ., 106 Γ.Μαυρογιάνν. ἐν Ἀνθολογ. Ἡ. Ἀπο-
 στολίδ., 237: «Ἡ το γαλήνη κατὰ τὰς πρωϊνάς ὥρας. Ἀλλὰ
 τὸ σκάφος δὲν ἐπροχώρει, ὅθεν ἔδεσε γιουντέκι μὲ τὴν φε-
 λούκαν κ' ἐρρυμουλκοῦσαν τὸ πλοῖον κωπηλατοῦντες, ὁ κα-
 πετὰν Ἡλίας καὶ ὁ ναύτης του» Ἀ.Παπαδιαμ., ἐνθ' ἄν. || Φρ.
 Τραυῶ γιντέξ' (σύρω τι διὰ σχοινίου, ρυμουλκῶ) Μηχαν.
 Τραυῶ γεδέξ' (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Ψαρ. — Τραυῶ
 γεντέκι Ν.Κοτσοβίλ., ἐνθ' ἄν. — Λεξ. Βλαστ. 307 || Ποίημ.

Καταραμένος νά 'σαι, μαῦρε ποταμέ,
 πού μ' ἔκαναν κομμάτια τὰ κουνούτια σου
 καὶ σέρνοντας γεντέκι ἐκαμπούριασα
 Γ.Μαυρογιάνν., ἐνθ' ἄν. β) Ἡ ρυμούλκησις Προπ. (Μη-
 χαν.) γ) Τὸ ρυμουλκὸν Θήρ. δ) Τὸ σχοινίον διὰ τοῦ ὁποίου
 συνδέεται ἡ «φτερωτὴ» τοῦ ἀνεμομύλου μὲ τὸν ἰστὸν πρὸς
 ἀποφυγὴν συντριβῆς της ὑπὸ τοῦ ἀνέμου Θράκ. (Αἶν.)
 2) Ἴππος ἢ ἄλλο ὑποζύγιον προσδεδεμένον ὅπισθεν ἢ παρα-
 πλεύρως τοῦ ἵππευομένου διὰ νά χρησιμεύσῃ ὡς βοηθητικὸν
 ἢ ἀναπληρωματικὸν εἰς περίπτωσιν ἀνάγκης Θράκ. (Ση-
 λυβρ.) Λυκ. (Λιβύσσ.) Προπ. (Μηχαν.) Στερελλ. (Ξηρόμ.)
 — Μακρυγ., Ἀπομν. 2, 125 Ἐ.Δημητριάδ., ἐνθ' ἄν. —
 Λεξ. Περίδ. Αἶν. Βυζ. Βλαστ. 334: *Εἶχε ἄλογα ἄδεια καὶ*
τὰ τραύαγε γεντέκια (ἔσυρεν αὐτὰ διὰ τοῦ χαλινοῦ ἄνευ
 ἀναβάτου) Μακρυγ., ἐνθ' ἄν. || Ποίημ.

Τέλος ἔπειτα μοῦ φέρουσι δυὸ ἄτια,
 'ς τὸ ἓνα καβαλλίκευσα, τ' ἄλλο τραυῶ γεδέκι
 καὶ μὲ ἀλλάγι μὲ ὑπᾶν 'ς τὸ σπῆτι μου μπουρέκι
 (μπουρέκι=πλακοῦς, εἶδος γλυκύσματος· μὲ πηγαίνουν ὡς
 δῶρον εἰς τὸ σπῆτι μου) Ἐ.Δημητριάδ., ἐνθ' ἄν. Ἡ λ. καὶ
 ἡ σημ. καὶ παρὰ Δουκ. «ὥρισεν ὁ βασιλεὺς, ὅταν ἐβγαίνη
 ἔξω, νά ἐτοιμάζουσαν καλὰ ἄλογα καὶ νά τὰ σέρνουν ἐμπροσθεν
 τοῦ βασιλέως, ἐὰν τύχῃ ἀνάγκη, νά καβαλλικεύῃ ἄλλο ἄλο-
 γον, καὶ ἀφοντότε ἐπιάσθῃ συνήθειαν καὶ σέρνουν οἱ ἀφέντες
 τὰ γεντέκια». β) Ἴππος ἢ ἡμίονος ἐξευγμένος ὡς βοηθη-
 τικὸς εἰς τὸ ἄλῳν ἢ ἔξω τοῦ ρυμοῦ διτρόχου ἢ τετρατρόχου
 ἀμάξης Εὐβ. (Ψαχν.) Πελοπν. (Βλαχοκερ.): *Βάλε ἓνα μου-*
λάρι ἀκόμα 'ς τ' ἄλῳνι, ἐνωσέ το μὲ τὸ δικό σου, γιὰ νά 'χη
γεντέκι καὶ νά τελειώσῃ τ' ἄλῳνισμα γληγορότερα Βλαχο-
 κερ. *Εἶχα καὶ γεντέξ', γιὰτ' ἀλλοιῶς δέ μ' ἔβγαζ'* 'ς τὴν
 ἀνηφόρα Ψαχν. γ) Ἴππος κινῶν τὸν μύλον ἐλαιοτριβείου
 Κρήτ. δ) Ὁ βοηθὸς ἄλλου εἰς τὴν ἐργασίαν Εὐβ. (Ψαχν.)
 Πελοπν. (Ἀναβρ. Βερεστ. Βλαχοκερ.) Σάμ.: *Μωρ', ἂν δὲν*
εἶχα τὸν Κωστήν γεντέξ', πού νά τὰ 'βγαζα πέρα! Ψαχν.
 Ἄν θέλῃς, θ' ἀφήκω τὸ γιό μου γιὰ γεντέκι Βερεστ. *Νά*
ρθῇ ἓνας γιὰ γεδέκι γεδέκι μ' ἔχεις; Ἀναβρ. *Ἐχω καλὸ*
γεντέκι (ἐπὶ συζύγου) Βλαχοκερ. ε) Ὁ ἐν τῷ ἐλαιοτριβείῳ
 πρόσθετος ἐργάτης, ὁ δίδων εἰς τὸν καραβοκύρην τὴν ζύμην
 τῶν ἐλαίων πρὸς τοποθέτησιν ἐντὸς τῶν σάκκων διὰ τὴν
 ἐκθλίψιν τοῦ ἐλαίου Πελοπν. (Μεσσ.)

Β) Μεταφ. 1) Πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει ὡς βοηθητικὸν ἢ ὑπο-
 κατάστατον τοῦ κυρίως χρησιμοποιουμένου ἢ ἀπαραιτήτου
 πράγματος ἢ καὶ ἀνθρώπου Εὐβ. (Κουρ.) Κρήτ.: *Πᾶρε*
ἓνα κοφίνι νά τό 'χῃς γιὰ γιαντέτσι Κουρ. *Ἐχον δυὸ*
στάμνες, μὲ τὴμ μία κουβαλοῦ νερό τσαὶ τὴν ἄλλη τὴν
ἔχον γιὰ γιαντέτσι αὐτόθ. Τὸν ἄντρα της τὸν ἔχει γιὰ

